

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ
Της Λουκίας Παπασημακοπούλου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

A) ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΛΕΝΗ
B) ΓΙΑΤΡΟΣ

(Buzzer-Ανοίγει η πόρτα)

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Γιατρέ μου, καλησπέρα σας.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Καλησπέρα.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Είμαι η Ελένη η Παπανικολάου, που σας τηλεφώνησα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: **(Γελώντας)**
Καμία σχέση με τον συνάδελφο;

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: **(Γελώντας)**
Καμία.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Λοιπόν, κα Παπανικολάου, πώς μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Ξέρετε, χθες έμαθα ότι είμαι έγκυος.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Συγχαρητήρια, αλλά δεν είναι η ειδικότητά μου.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Το ξέρω, είστε ψυχίατρος, ο καλύτερος της Αθήνας!

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Υπερβολές...

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Καθόλου! Σας σύστησε η κα Φέρμη.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Ευγενέστατη κυρία!

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Έχω το ίδιο πρόβλημα με κείνη.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Δηλαδή;

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Είμαι διπολική. Διαγνώστηκα πριν από 15 χρόνια και παίρνω αγωγή για να συντηρούμαι.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Κι απ' ό, τι φαίνεται συντηρείστε πάρα πολύ καλά! Είστε πανέμορφη.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Ευχαριστώ, γιατρέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Οπότε, τι θα μπορούσα να κάνω για σας;

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Ξέρετε... πώς να το πω, έχω γεμίσει ανησυχία.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Είναι φυσικό, όλες οι μέλλουσες μητέρες ανησυχούν.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Εγώ όμως φοβάμαι να γεννήσω!

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Με τα μέσα που διαθέτουμε σήμερα αυτός ο φόβος είναι αβάσιμος. Τα παλιά τα χρόνια οι γυναίκες γεννούσαν κάτω από τα δέντρα. Σήμερα διαθέτουμε γνώσεις κι εξοπλισμό. Καμία σχέση με το παρελθόν.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Είναι και το άλλο... Ανησυχώ μήπως το παιδί μου μοιάσει.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Δεν βλέπω κάτι κακό σε αυτό!

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Μα είμαι ψυχοπαθής!

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Ελένη μου, σήμερα όλοι είμαστε ψυχοπαθείς. Πριν από 10 χρόνια το Πανεπιστήμιο έκανε μία έρευνα και διαπιστώθηκε ότι ο ένας στους δύο Έλληνες είναι διπολικός.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Ναι, αλλά εγώ είμαι και ανεπαρκής!

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Γιατί το λες αυτό;

ΚΑ.ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Δεν ξέρω τίποτα από παιδιά!

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Κανείς δεν ξέρει πριν αποκτήσει.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Ξέρετε, οι γονείς μου πέθαναν νέοι.

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Λυπάμαι.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Αρα θα πεθάνω νέα κι εγώ!

ΓΙΑΤΡΟΣ: (Γελώντας)
Βλέπω, έχεις κάνει συμβόλαιο με τον Θεό!

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Μην γελάτε, ήταν καρκινοπαθείς!

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Θεός σχωρέστους, αλλά, Ελένη μου, τον χρόνο του, σ' αυτόν τον κόσμο, κανένας δεν τον ξέρει. Μόνο ο Θεός, αν πιστεύεις σ' αυτόν.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Και βέβαια, πιστεύω!

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Τότε θα ξέρεις, ότι μέχρι να μας καλέσει κοντά του οφείλουμε να ασχολούμαστε με τη ζωή και μόνον. Ζούμε για πάντα, έτσι σκεφτόμαστε και έτσι πορευόμαστε.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Αν δεν προλάβω να μεγαλώσω το παιδί μου;

ΓΙΑΤΡΟΣ:
Ελένη, όπως έχει πει ένας μεγάλος ποιητής, τα παιδιά μας είναι οι γιοι και οι κόρες του Ουρανού. Δεν μας ανήκουν, δεν τα κατέχουμε. Δίνουμε σ' αυτά ό, τι μπορούμε, όπως προσφέρουμε σε ολόκληρη την κοινωνία.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:
Τότε γιατί είμαστε για το παιδί σημαντικοί;

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Γιατί, Ελένη μου, εσύ, ως μάνα θα είσαι ο μόνος άνθρωπος που δεν θα το κατηγορεί ποτέ. Εσύ θα το στηρίζεις πάντα, όπως κάνει ο συνήγορος σε μία δίκη. Ολόκληρη η κοινωνία μπορεί να καταδικάσει έναν άνθρωπο, η μάνα του όμως ποτέ. Η μάνα είναι συμπόνοια σε κάθε άδικο, σε κάθε λάθος.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Κι ο πατέρας;

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Αλήθεια, δεν μου είπες, είσαι παντρεμένη;

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Εδώ και 15 χρόνια.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Όσο η πάθηση, ενδιαφέρον!

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Τον άνδρα μου τον γνώρισα μετά την περιπέτειά μου. Αν δεν αρρώσταινα δεν θα παντρευόμουν ποτέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Γιατί αυτό;

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Γιατί είμαι άνθρωπος ανεξάρτητος και σίγουρα όχι γυναίκα του σογιού.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Λοιπόν, είχαν δίκιο οι παλιοί που λέγανε κάθε εμπόδιο για καλό. Θεωρώ ότι η πάθηση ήταν το πρόκριμα για να προχωρήσεις.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Το έχω σκεφτεί κι εγώ αυτό.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Για να είστε μαζί τόσα χρόνια, πρέπει να ταιριάζατε.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Καθόλου, απλώς ανέχεται ο ένας τον άλλον.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Αυτό είναι καλό. Ξέρεις, Ελένη, ο έρωτας δημιουργεί προβλήματα όταν υπάρχουν τρέχουσες ευθύνες. Προσωπικά, προτιμώ για γονείς δυο συνεργάτες παρά δυο εραστές. Δεν ξέρεις πόσο θλιβερό είναι να έχεις ζητούμενα όταν υπάρχουν παιδιά. Είναι σαν να φοράς τακούνια για να πας για τζόγκινγκ.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Συμφωνώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Το ξέρω ότι συμφωνείς, Ελένη, αλλιώς δεν θα πειθαρχούσες σε αγωγές και δεν θα ήσουν με τον ίδιο άνθρωπο για 15 χρόνια.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Γιατρέ, σκέφτηκα χτες να κάνω έκτρωση.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Το ξέρω, Ελένη, ότι το σκέφτηκες, αλλά δεν το συνιστώ, όπως δεν θα το συνιστούσα σε καμιά γυναίκα, αν δεν συνέτρεχαν λόγοι υγείας.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Με μένα δεν συντρέχουν;

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Όχι, Ελένη, δεν συντρέχουν. Για να είμαι ειλικρινής, θεωρώ πως θα εξελιχθείς καλύτερα από πολλές άλλες γυναίκες που νομίζουν ότι είναι καλά και ταλαιπωρούν τον κόσμο. Θεωρώ ότι θα γίνεις μία πολύ τρυφερή και άξια μανούλα που δεν θα πρήζει τον άνδρα της και δεν θα κυνηγά το παιδί της με την παντόφλα. Εκτιμώ ότι δεν έχεις απωθημένα και ότι δεν είσαι μέγαιρα.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Ευχαριστώ, γιατρέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Ξέρεις, Ελένη, δεν έχουν όλοι την πολυτέλεια μίας διάγνωσης, ούτε μιας θεραπείας. Η ψυχιατρική δεν είναι διαδεδομένη επαρκώς στην Ελλάδα, κάτι που φαίνεται και από τα αστυνομικά δελτία. Ο Έλληνας προτιμά να δικαστεί παρά να διαγνωστεί. Προτιμά να χάνει τον έλεγχο των καταστάσεων, παρά να κάνει στη ζωή του μια καινούρια αρχή.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Είμαστε εγωιστικός λαός.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Απολίτιστοι είμαστε, γι' αυτό να προσέχεις εκεί έξω. Δεν είναι ότι ο άλλος έχει κακία. Συνήθως έχει κάποιο σεβντά. Θολώνει και δίνει μια και τα καταστρέφει όλα, ακόμη και τα παιδιά του. Ξεκινάει μία βία που δεν τελειώνει ποτέ. Γι' αυτό να έχεις γερό στομάχι, γιατί θα δούμε χειρότερα.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Θεός φυλάξοι!

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Ζήσε κορίτσι μου τη ζωή σου και μεγάλωσε το παιδάκι σου κι άσε τον κόσμο στον Παντοδύναμο. Εκείνος ξέρει.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: (Σηκώνεται)

Γιατρέ, σας ευχαριστώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Κι εγώ σε ευχαριστώ, Ελένη.

ΚΑ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ:

Εσείς, γιατί;

ΓΙΑΤΡΟΣ:

Γιατί παίρνεις τα φάρμακά σου.

ΤΕΛΟΣ